

Les necrològiques

Telèfon 972 186 400 Dissabtes i diumenges a partir de les 18 h. necros@elpuntavui.cat

CULTURA

Martin Amis, membre titular d'un potent equip generacional d'autors britànics

Mor als 73 anys el novel·lista i assagista, sovint controvertit, que va destacar en les dècades dels 80 i els 90

Lluís Llorc

Nascut a la localitat gal·lesa de Swansea el 25 d'agost del 1949, Martin Amis ha mort a Florida, Estats Units, on vivia des del 2006, afectat d'un càncer d'esòfag. Tenia 73 anys i una carrera literària per moments brillant, tot i que els darrers anys havia passat força desapercbut. La seva última novel·la, *La zona de interès*, ja fa vuit anys que la va publicar, editada en castellà per Anagrama, com pràcticament tota la resta de la seva obra, narrativa i assagística.

Era fill de Kingsley Amis (Londres, 1922, 1995), novel·lista satíric, poeta, crític, professor, guionista i tot un personatge efervescent de la societat cultural britànica. Martin Amis, com tants altres fills de personatge il·lustre, va haver de fer front a l'ombra que projectava el seu pare mostrant-se rebel, una mica salvatge, sovint polèmic, allunyat superficialment de l'el·lègància del seu pare, tot i que amb força punts en comú més subcutanis, com ara un cert *jamesbondisme* lúdic, una visió humorística i de vegades cínica de la vida (en el cas de Martin més en les primeres obres) i algun conflicte amb l'antisemitisme. A Alemanya i França no es va publicar la darrera novel·la de Martin Amis perquè es va considerar que es burlava de l'Holocaust.

Com el seu pare, va estudiar a la universitat d'Oxford. Va debutar el 1973, quan tenia només 24 anys, i va guanyar el premi Somerset Maugham amb *El libro de Rachel*. Després vindrien novel·les com ara *Niños muertos* (1975), *Éxito* (1978), *Dinero* (1984), *Campos de Londres* (1989), *La flecha del tiempo o la naturaleza de la ofensa* (1991), *La información* (1995), *Tren nocturno* (1997), *Perro callejero* (2003), *La casa de los encuentros* (2006), *La viuda embarazada* (2010)...

Martin Amis el 2005, al llarg d'una visita promocional a Barcelona ■ QUIM PUIG

De mica en mica va anar passant de la frescor de les primeres obres a un pessimisme fosc, a una mena de descoberta del mal. Com el seu pare, que en l'època universitària va estar afiliat al partit comunista, Martin va ser un home d'esquerres fins que va arribar el descontentament que narra a l'assaig *Experiencia* (2000).

En aquest viatge en què va aflorar la rebel·lia d'una certa intel·lectualitat britànica posterior a la Segona Guerra Mundial, Martin va anar acompanyat, de fet formant equip, amb autors de la seva generació com ara Ian McEwan, Hanif Kureishi, Kazuo Ishiguro, Graham Swift, Vikram Seth, Ju-

lian Barnes... L'esposa de Barnes era la seva agent, fins que els dos autors, coses que passen, es van enemistar.

Com a curiositat, va tenir problemes dentals (com tants compatriotes seus) i va dedicar diners i esforços a reconstruir-se la dentadura, tema que va omplir no poques pàgines a la premsa.

La pèrdua de força literària i mediàtica dels darrers temps no enterboleix la brillantor que van tenir en algunes de les seves obres. El temps dirà on queda situat en un suposat rànquing de l'equip d'autors del qual va formar part. Fins i tot si quedarà davant o darrere del seu pare. ■

POLÍTICA

Antoni Flores ■ PARLAMENT

Antoni Flores, diputat d'ERC al Parlament

Mor als 60 anys de forma sobtada el polític, que també era segon tinent d'alcalde de Tremp

Dolors Bellés

El regidor d'ERC de l'Ajuntament de Tremp, al Pallars Jussà, i diputat al Parlament de Catalunya Antoni Flores Ardiaca va morir sobtadament ahir a la tarda als 60 anys. Flores formava part del grup parlamentari d'ERC de la cambra catalana des del dia 22 de març del 2021. Era membre de quatre comissions parlamentàries: la d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Món Rural; la de Peticions; la de Salut –de la qual era secretari de la mesa–, i la de Justícia.

Nascut a Tremp el 1963, Flores era enginyer tècnic industrial en l'especialitat de mecànica per la Universitat Politècnica de Catalunya, i va fer un postgrau en riscos laborals. També havia exercit com a professor de dibuix tècnic i tecnologia a l'institut d'educació secundària de la Pobla de Segur (1991-2003).

Va començar a militar a Esquerra Republicana el juliol de 1992 i era president de la federació comarcal del Pallars Jussà des del 2012. Des del 2015 era regidor i tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Tremp. En aquest mandat, Flores també va ser vicepresident del Consell Comarcal del Pallars Jussà. En les eleccions municipals del 2019 va tornar a presentar-se a les llistes, i va tornar a sortir elegit. En aquest segon mandat i fins a l'actualitat, era el segon tinent d'alcalde i també regidor d'Hisenda i Patrimoni. Era un polític compromès amb causes de la societat civil per a la sobirania i la llengua. Així, era soci d'Òmnium Cultural i de la Plataforma per la Llengua. Anteriorment va col·laborar l'AMPA de l'institut de Tremp.

La presidenta suspesa del Parlament de Catalunya, Laura Borràs, va ser la primera a expressar el seu condol mitjançant Twitter. També ho ha fet el president de la Generalitat, Pere Aragonès; la vicepresidenta del Parlament en funcions de presidenta, Alba Vergés, i Esquerra Republicana de Catalunya, partit en què militava des de feia més de trenta anys. També han expressat el seu condol el PSC i el PP. ■

ESPORTS

Sánchez Arminio, l'àrbitre dels despatxos

El càntabre, que va morir als 80 anys, va ser la mà dreta de Villar i a Madrid la hi tenien jurada

Lluís Simon

Victoriano Sánchez Arminio, que va morir diumenge a conseqüència d'un càncer de pulmó, va ser un dels homes més poderosos del futbol espanyol. El de Santander, de 80 anys, va ser un dels primers àrbitres mediàtics de primera des del 1976 fins al 1989 ja que no deixava indiferent a ningú. Després va iniciar la seva trajectòria als despatxos, i es va convertir en el president del comitè tècnic d'àrbitres de la federació espanyola el 1993, un càrrec que va mantenir fins al 2018, quan va ser rellevat en el càrrec per Velasco Carballo. Va ser el president del comitè en l'etapa que inclou el cas Negreira, que era un dels seus vicepresidents. Sánchez Arminio va assegurar que no s'havia assabentat mai de les activitats de Negreira. En els últims mesos l'exàrbitre havia negat tota vinculació amb el cas i havia criticat les actuacions del seu antic company de despatxos.

Sánchez Arminio ■

Com a àrbitre no es va atrevir a expulsar mai cap jugador del Madrid. Va ser internacional, va participar en el mundial d'Espanya del 1982 com a jutge de línia i ja com a col·legiat titular en els Jocs de Los Angeles i el mundial de Mèxic. En el comitè d'àrbitres era l'home de confiança d'Àngel María Villar i va estar sovint en la diana dels mitjans. A Madrid molts el van culpar de ser l'home que treballava a "favor" del Barça en els polèmics anys del 'villarato', expressió que va fer furor per justificar els èxits del Barça de Messi.

La seva última aparició pública va tenir lloc el 17 d'abril, quan va haver d'acudir davant del jutge de l'Audiència Nacional que instrueix l'operació Soule, iniciada el 2017 per la Guàrdia Civil contra la federació espanyola. La fiscalia acusa Villar i alguns socis seus d'un delictes de corrupció de 45 milions que s'hauria quedat de forma irregular. ■